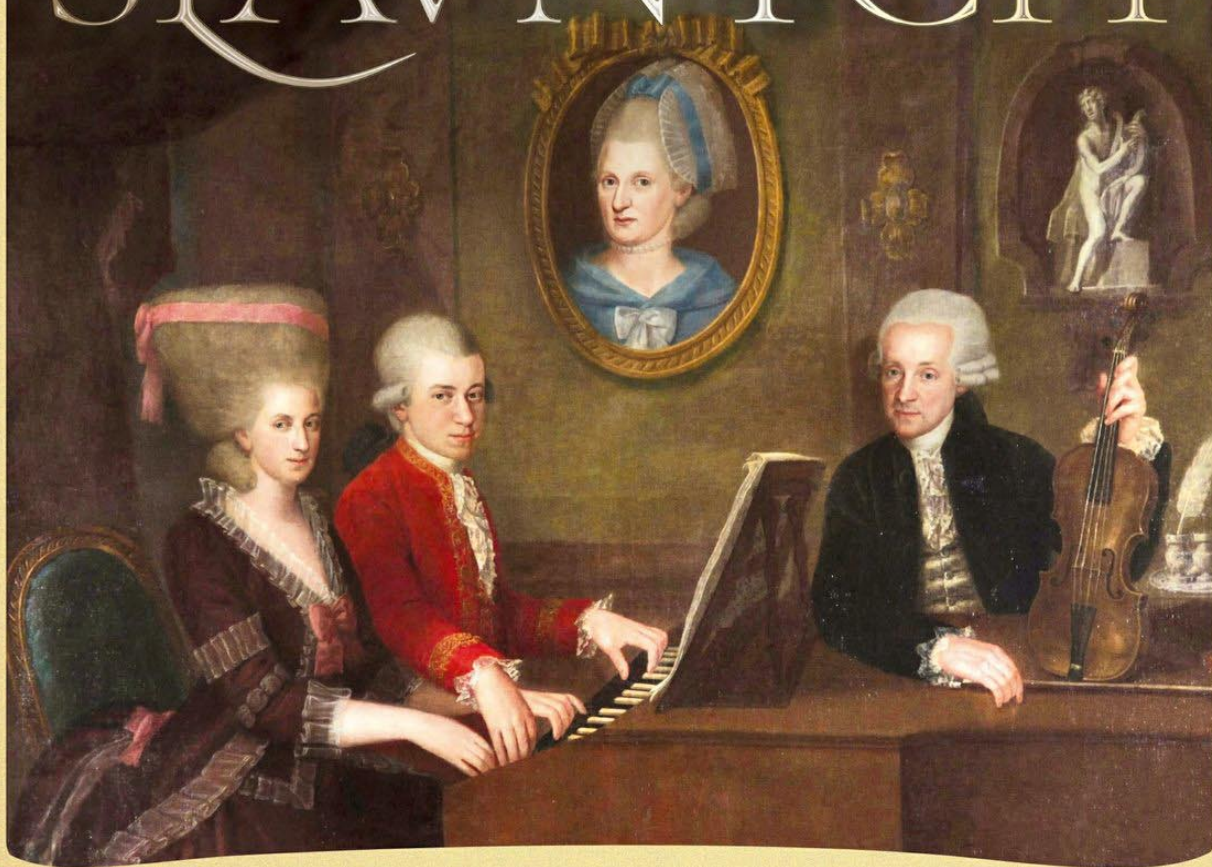

MARTIN FURMANIK

RODIČIA SLÁVNÝCH

MARENČIN PT

Venujem Monike, Dominike a Marcelovi

MARTIN FURMANIK
RODIČIA SLÁVNÝCH

MARENČINPT

© Martin Furmanik, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
923. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0897-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0898-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0899-0 (ePub)

PREDHOVOR

Cézar, Kolumbus, da Vinci, Shakespeare, Mozart, Napoleon, Marie Curie, Einstein, Stalin, Hitler... Mená, ktoré pozná celý svet. Ľudia, ktorí sa stali ikonami, symbolmi svojho odvetvia. O ich živote vieme prakticky všetko. Málokto však pozná životné osudy ich rodičov. Pritom, ak by nebolo rodičov vyššie menovaných, ani oni by neexistovali. Samozrejme, na ich miesto by nastúpil s veľkou pravdepodobnosťou niekto iný. Meno by však už bolo celkom odlišné. Najväčší význam rodičov veľkých postáv svetovej histórie teda spočíva v tom, že dali život svojim slávnym deťom. Tu sa však ich úloha ani zďaleka nekončí. Je dobre známe, že detstvo, výchova a vzťahy s rodičmi majú zásadný vplyv na to, kým sa človek v dospelosti stane. Charakterovo i profesijne. Inak tomu nebolo ani v prípade slávnych ľudí histórie. Cieľom tejto knihy je preto poodhaliť prehliadané osudy rodičov slávnych a vďaka tomu aspoň čiastočne pochopiť konanie ich detí. Pozrieme sa na to, kto boli ich predkovia, z akého sociálneho prostredia pochádzali, čím sa živili, akú mali povahu a v neposlednom rade, ako vychovávali svoje slávne deti a ako sa k nim správali.

Vybral som tridsať osobností, ktoré patrili k najznámejším ľuďom histórie. Možno by ste na mojom mieste do zoznamu zaradili aj iné osobnosti, prípadne odtiaľ niektoré vyhodili. Ale ako to už býva, tvorba takýchto zoznamov je ovplyvnená subjektívnym

pohľadom autora. Nepochybujem však o tom, že väčšinu z prezentovaných osobností považujete za najvýznamnejšie postavy dejín aj vy. Osobnosti spolu s ich rodičmi sú radené chronologicky od staroveku až do súčasnosti. Knihu však nie je nutné čítať zardom. Pokojne ju môžete otvoriť na ľubovoľných miestach, práve tam, kde sa píše o osobnostiach, ktoré vás najviac zaujímajú.

V knihe sa pokúšam zistiť, aký vplyv mali na konanie slávnych detí ich rodičia. Naozaj iba pokúšam, pretože nie som psychológ. Na otázku, či a akým spôsobom daný rodič ovplyvnil svoje dieťa, si na základe opisu života rodiča môže odpovedať každý sám. Slávne deti, ktorými sa zaoberá táto kniha, sa s vplyvom svojich rodičov popasovali rôznym spôsobom. Niektoré chceli byť vedome iné ako ich rodičia. Iné boli či už charakterovo alebo profesiou svojim rodičom veľmi podobné. Nezriedka sa stávalo, že rodičia slávnych detí projektovali do svojich potomkov svoje nesplnené túžby. Ak sa niečo nepodarilo im, chceli, aby sa preslávilo aspoň ich dieťa. V prípadoch, o ktorých hovorím, sa to naozaj podarilo. Ako budete môcť vidieť, malo to aj svoju odvrátenú stranu. Slávne deti boli totiž po zvyšok života psychicky poznačené tým, že pre svojich chorobne ctižiadostivých rodičov prišli o detstvo.

Niekedy mali vplyv na známe osobnosti nielen rodičia, ale i starí rodičia. Vtedy je aj im venovaná väčšia pozornosť. Niektoré známe osobnosti v detstve výrazne ovplyvnili tiež iní ľudia z rodiny i mimo nej. Ak sa tak stalo, sú spomenutí aj oni. Kniha sa zaoberá nielen vplyvom rodičov na deti, ale obsahuje tiež množstvo málo známych faktov. Okrem iného ozrejmuje pôvod priezviska rodičov, vysvetľuje, čo viedlo rodičov, aby svojmu dieťaťu dali meno, pod ktorým ho neskôr poznal celý svet, a približuje legendy, ktoré sprevádzali narodenie viacerých významných postáv svetových dejín. Dnes je už ťažké určiť, čo z legend sa zakladalo

na pravde a čo bol iba mýtus. Viaceré slávne deti takmer zomreli pri pôrode alebo v detstve. Je vskutku fascinujúce vidieť, že stačilo málo a svet by prišiel o významné postavy dejín. Na hranici života a smrti boli pri pôrode nezriedka aj matky slávnych detí. Celá kniha je prešpikovaná množstvom zaujímavostí, o ktorých drvivá väčšina z nás nemá ani tušenia. Pred písaním knihy som o mnohom nemal potuchy ani ja. Pre mňa samého bola tvorba knihy veľkým dobrodružstvom, počas ktorého som sa dozvedel veľa informácií, ktoré boli aj pre mňa nové a ja som žasol nad tým, že sa také niečo vôbec mohlo stať.

Žasol som okrem iného nad prekvapivými rodinnými previazanosťami alebo nad tým, že niektoré známe osobnosti sa narodili z incestného vzťahu bratranca a sesternice. Aj viaceré slávne postavy dejín mali za manželky či manželov bratrancov alebo sesternice. V knihe sa môžete dočítať, že manželky (matky slávnych detí) boli väčšinou v tieni svojich manželov a rešpektovali ich rozhodnutia, aj keď nie vždy s nimi súhlasili. Až do 20. storočia mali ženy totiž oveľa menší spoločenský význam ako muži, čo sa premietlo aj do rodinného života. V súvislosti s tým je tiež venovaná pozornosť i manželskému životu rodičov slávnych. V knihe sa takisto dočítate, že slávne deti mali väčšinou lepší vzťah s matkou ako s otcom. Spomínam aj vzťahy detí a ich rodičov, keď už boli deti dospelé. O vzťahu detí a ich rodičov veľa hovorí i to, či prišli na ich pohreb a ako a kde ich pochovali. Kniha neopomína ani súrodencov známych osobností a to, aké vzťahy s týmito súrodencami mali. Uvidíte tiež, že občas rodičia prežili svoje slávne deti.

Keďže osobnosti sú v knihe radené chronologicky, je veľmi dobre vidieť, ako sa vyvíjalo rodičovstvo a vzťah rodičov k deťom v priebehu tisícročí. Dobová mentalita bola diametrálne odliš-

ná v rôznych časových obdobiach. Je zrejmé, že k Alexandrovi Veľkému sa rodičia správali inak, ako sa správali rodičia k Margaret Thatcherovej. Preto je úchvatné sledovať, ako sa modely rodičovstva v priebehu vekov menili.

Pri čítaní knihy si uvedomíte, že všetky spomínané osobnosti sa prakticky z ničoho vypracovali vlastnými silami medzi najväčšie postavy svetových dejín. Treba však povedať, že často sa to udialo aj vďaka odriekaniu a podpore chudobných rodičov. Kniha totiž poukazuje i na to, z akého sociálneho prostredia boli známe osobnosti a ich rodičia. Niektorí pochádzali z chudobných pomerov, iní boli príslušníkmi strednej triedy, ďalší boli panovníkmi a boli preto len o niečo menej významnými osobnosťami ako ich deti. Niektorí by bez svojich detí upadli do zabudnutia, no iní by sa aj bez slávnych detí zapísali do dejín. O niektorých rodičoch známych osobností sa preto dochovalo množstvo informácií, zatiaľ čo o iných je správ veľmi málo. Mnohé z predstavených svetových osobností sú dodnes vnímané mimoriadne kontroverzne. Úlohou knihy nie je ich hodnotiť. V knihe sa snažím uvádzať iba to, ako ich hodnotia rôzne skupiny ľudí.

Na záver úvodu ešte môžem spomenúť, že každá kapitola knihy má podobné členenie. Hlavný priestor je venovaný otcovi a matke slávneho dieťaťa. Potom sa kapitola zaoberá detstvom tejto známej osobnosti. Záverečná časť textu stručne zhŕňa jej dospelý život. Je pravdou, že dospelý život spomenutých osobností je dostatočne známy a na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že je nosením dreva do lesa. Je však dobré aspoň stručne si ho pripomenúť a zároveň ho porovnať s detstvom a so životom rodičov.

1. FILIP II. MACEDÓNSKY A OLYMPIAS

(RODIČIA ALEXANDRA VEĽKÉHO)

Rodičia väčšiny slávnych osobností boli celkom obyčajní ľudia, ktorí by upadli do zabudnutia, ak by nemali slávne deti. Niektoré slávne osobnosti však mali aj slávnych rodičov. Patril medzi nich aj Alexander Veľký, ktorého otcom bol macedónsky kráľ Filip II. Aj keď ho syn v mnohom prekonal, Filip II. zostal významnou postavou staroveku.

Filip II. Macedónsky sa narodil okolo roku 382 pred Kristom v Pella, hlavnom meste Macedónska. Filip patril do kráľovskej dynastie Argeovcov, ktorá v Macedónsku vládla už od 9. storočia pred Kr. Jeho otcom bol kráľ Amyntás III. a matkou Eurydika, princezná z Linku. Filip prežil rušnú mladosť. Otec ho najskôr poslal ako zábezpeku za vyplatenie tribútu do Ilýrie. V rokoch 367 – 366 pred Kristom ho zasa jeho brat poslal ako rukojemníka spoločne s ďalšími tridsiatimi Macedóncami do Téb. Filipov otec Amyntás III. zomrel v roku 370 pred Kr., keď mal Filip dvanásť rokov. Po Amyntásovi nastúpil na trón Filipov brat Alexander II. Dlhú dobu však kráľom nebol, pretože ho dal zavraždiť Ptolemaios z Aloru, ktorý si robil zálusk na macedónsky trón a určitý čas bol regentom

Alexandrovho brata Perdikka III. Ani to však netrvalo dlho, pretože Perdikkas dal zasa zavraždiť Ptolemaia. Perdikkas potom vládol Macedónii šesť rokov. V roku 359 pred Kr. však prišiel o život v krvavej bitke s Ilýrmi, v ktorej padlo aj mnoho Macedónov. Macedónsko bolo na pokraji zrútenia z hospodárskeho i vojenského hľadiska. V tejto situácii sa stal Filip II. regentom za svojho nepľnoletého synovca Amynta IV. Čoskoro bol Filip II. zvolený za macedónskeho kráľa namiesto Amynta, ktorý bol malým dieťaťom.

Prvým Filipovým krokom bolo zjednotenie Macedónie. V čase jeho nástupu na trón bola totiž rozdelená na Hornú a Dolnú Macedóniu. Po konsolidácii krajiny pristúpil Filip k reforme vojska. Zo šľachtickej ťažkej jazdy urobil elitnú silu svojho vojska. Ťažkoodencov zreorganizoval na tzv. falangu, čiže pešie vojsko s dlhými kopijami. Zraniteľné boky falangy chránila ľahká pechota s mečmi a oštepami. Taktiež zaviedol obliehacie zariadenia na dobýjanie miest a pevností. Filip vládol vo svojej družine na spôsob prvého medzi rovnými. Neodlišoval sa oblečením od svojich druhov a ktokoľvek ho mohol osloviť menom. Preto bol Filip II. u svojho vojska obľúbený a vojaci mu boli mimoriadne oddaní. Obľúbenosť mu zabezpečilo aj to, že bol viackrát vážne zranený. Raz prišiel o oko a inokedy zasa takmer vykrvácal po zásahu do stehna.

Po roku 357 pred Kr. začal Filip II. postupne expandovať do najbližšieho okolia Macedónie. Bolo to dôležité nielen z politického a vojenského aspektu, ale aj z hľadiska hospodárstva. Macedóni totiž okrem iného získali bane v Trácii, čo umožnilo zaviesť Filipovi zlatú a striebornú menu. Úspechy na vojenskom poli posmelili Filipa k ťaženiam smerom na juh a východ proti ďalším gréckym štátom. Tie boli v tom čase mimoriadne oslabené vzájomnými

vojny, ktoré medzi sebou viedli v predošlých desaťročiach. To využil Filip II. Vyhrával jednu bitku za druhou a pripájal si územie za územím. Občas prišli aj porážky, ale tých bolo oveľa menej ako víťazstiev. Proti Filipovi sa preto spojili Atény, Téby a ďalšie grécke štáty. K rozhodujúcej bitke medzi Macedóncami a gréckymi štátmi došlo v roku 338 pred Kr. pri Chaironei. V tejto bitke sa vyznamenal Filipov syn Alexander. Aj vďaka nemu Macedónci bitku vyhrali a stali sa hegemónmi medzi gréckymi štátmi. Filip II., ktorý následne vytvoril z gréckych štátov tzv. korintský spolok, bol na vrchole moci. Po tomto úspechu si trúfal aj na mocnú Perzskú ríšu. V čase príprav na výpravu proti Peržanom ho však nečakane zastihla smrť.

Filip II. mal sedem manželiek, čo však v tých časoch nebolo vôbec neobvyklé. Volali sa Audata, Fila, Nikesipolis, Filina, Olympias, Médea a Eurydika Kleopatra. Všetky sobáše mali politické pozadie, keďže si nimi posilňoval svoj vplyv a pozíciu. Vrávi sa, že iba posledný sobáš s Kleopatrou bol z lásky, ale aj to je veľmi otáznne. Iba s manželkami sa Filipovi narodilo najmenej sedem detí. Volali sa Cynane, Filip III., Thesalonica, Europa, Caranus. S Olympiadou, ktorá bola jeho hlavnou manželkou a kráľovnou, mal syna Alexandra a dcéru Kleopatru. Okrem manželských mal aj viacero nemanželských detí.

Gréci považovali Macedóncanov za polobarbarov. V temperamente Filipa II., ktorý časť mladosti prežil medzi Grékmi, sa preto spájali polobarbarské črty s gréckou vzdelanosťou. Raz na povrch vychádzali lepšie, inokedy horšie stránky jeho prchkej, drsnej a výbušnej povahy.

Filipova pozemská púť sa skončila na svadbe dcéry Kleopatry, ktorá si brala za manžela svojho strýka Alexandra Epirského, brata svojej matky Olympie. Svadba sa konala v októbri 336 pred

Kr. v meste Aigai. Filip II. práve vstupoval do divadla, keď bol zavraždený Pausaniasom z Orestu, ktorý bol jedným z členov jeho ochranky. Filip II. mal vtedy 46 rokov a za sebou dvadsaťtri rokov vlády. Už vtedy sa vyrojilo množstvo špekulácií o tom, kto stál za vraždou. Vraha vraj najali macedónski aristokrati, aby získali väčší vplyv na dianie v krajine. Hovorilo sa tiež, že do vraždy bola zapletená Olympias či dokonca Alexander obávajúci sa o následníctvo. Alexander neskôr rozširoval, že vraha najali Peržania. Ani jedna zo špekulácií sa však s istotou nepotvrdila, a tak dodnes nie je jasné, aké bolo skutočné pozadie Filipovej vraždy.

Filipa pochovali na pohrebisku v Aigai, tak ako bolo zvykom u macedónskych kráľov. Jeho ukrytý a nevykradnutý hrob objavili v roku 1977 grécki archeológovia. Našli muža stredného veku, ktorému chýbalo oko a množstvo vzácnych kráľovských pokladov, a preto bolo zrejmé, že ide o Filipa. Po smrti bola Filipovi vzdávaná veľká úcta nielen zo strany Macedóncov, ale aj niektorých Grékov.

Alexandrova matka **Olympias** sa narodila v roku 375 pred Kr. v meste Passaron v Epirskom kráľovstve nachádzajúcom sa na území dnešného západného Grécka. Pochádzala z epirského kmeňa Molossov a jej otcom bol epirský kráľ Neoptolemus I. Ten odvodzoval svoj pôvod z rodu Aiakovcov, z ktorého pochádzal aj mýtický hrdina trójskej vojny Achilles. Pôvodné meno Alexandrovej matky bolo Polyxena. Meno Olympias prijala až neskôr, údajne po Filipovom víťazstve na olympijských hrách v roku 356 pred Kr. Známa bola aj pod menami Myrtale a Stratonic. V mladosti bola Olympias kňažkou Dionýzia, boha vína a zábavy. Po smrti jej otca nastúpil ako epirský kráľ Olympiadin strýko Arymbás. Ten v snahe o spojenectvo s Macedónskom dal

Olympiu za manželku Filipovi II. V roku 357 pred Kr. sa Olympias a Filip II. zosobášili, a Olympias sa tak stala jeho štvrtou manželkou a macedónskou kráľovnou.

O rok neskôr sa im 20. júla 356 pred Kr. v meste Pella narodil syn Alexander. Ako to už u významných osobností staroveku bolo zvykom, jeho narodenie sprevádzali mýty predznamenávajúce jeho budúce úspechy. Podľa jedného z nich sa Olympiade snívalo, že ju v noci Zeus oplodnil bleskom, z ktorého sa rozhorel veľký oheň, pričom jeho plamene šľahali všade naokolo. Napokon oheň zhasol. Filipovi sa zasa snívalo, že zalepil lono svojej manželky pečatou, na ktorej bol lev. Na základe toho sa usúdilo, že Alexander bude mať odvážnu povahu podobnú levovi. Podľa ďalšieho z príbehov mala Olympias splodiť syna s Diom Amonom, ktorý sa jej zjavil v podobe veľkého hada. Filip to mal vidieť cez kľúčovú dierku a o oko, ktorým to pozoroval, vzápätí prišiel. V skutočnosti o oko prišiel pri boji. V deň Alexandrovho narodenia mal zhorieť Artemidin chrám v Efeze. Povrávalo sa, že chrám vyhorel preto, lebo Artemis sa postarala o Alexandrov príchod na svet. Iní v tom zasa videli osud Ázie. Nie je isté, či chrám vyhorel presne v deň Alexandrovho narodenia, pravdou však je, že to skutočne bolo v roku, keď prišiel na svet.

Olympias nebola u macedónskej šľachty príliš obľúbená. Bola mimoriadne ambiciózna, panovačná, vznetlivá a žiarlivá. Ani manželstvo s Filipom preto nebolo šťastné. Takmer neustále mali roztržky a hádali sa. Celkom sa to zhoršilo po svadbe Filipa s Eurydikou Kleopatrou. Tá sa mala stať novou macedónskou kráľovnou a Olympias mala byť odstránená. Ak by sa Eurydike Kleopatre narodil syn, Alexander mohol prísť o nástupníctvo. Olympias z obavy o bezpečnosť odišla do Epiru, kde vládol jej brat Alexander I. Epirský. Chcela sa s ním spojiť proti Filipovi,

avšak ten Olympiadinmu bratovi ponúkol za manželku dcéru Kleopatru. Alexander I. Epirský súhlasil a vzal si svoju neter. Olympias ostala osamotená. Onedlho na to bol Filip II. zavraždený. Predpokladá sa, že prsty v tom mala aj Olympias. Po smrti manžela údajne Olympias nariadila vraždu Karana a Europy, detí Eurydiky Kleopatry, pretože sa bála o Alexandrovo nástupníctvo. Následne Eurydika Kleopatra spáchala samovraždu.

Po nástupe svojho syna Alexandra na macedónsky trón si s ním počas jeho výprav neustále dopisovala. Mali spolu veľmi srdčný vzťah. Zároveň však čiastočne mohla za Alexandrovu stupňujúcu sa paranoju. Často ho totiž varovala pred ľuďmi, ktorých považovala za hrozbu. Hoci počas Alexandrovej neprítomnosti bol miestodržiteľom Macedónska Antipatros, Olympias mala v kráľovstve stále veľký vplyv. Neskôr odišla do Epiru, kde sa po smrti svojho brata Alexandra I. Epirského stala regentkou nepľnoletého kráľa Aecida. Nečakaná a skorá smrť syna Alexandra ju veľmi zasiahla. Cassandra, jedného z Alexandrových generálov, obvinila, že otrávil jej syna. Postupne dala zavraždiť jeho spojencov – brata Nikanora a Alexandrovho nevlastného brata Filipa III. Arrhidaiosa s manželkou. Olympias sa potom vrátila z Epira a usadila sa v meste Pydna. Pre Cassandra bola však aj naďalej úhlavnou nepriateľkou a túžil ju zničiť. V roku 316 pred Kr. preto obliehal mesto Pydna, v ktorom sa nachádzala. Obrancovia mesta súhlasili s kapituláciou pod podmienkou, že Olympiade sa nič nestane. Keď pevnosť padla, Kassandros prikázal vojakom zabiť Olympias. Oni sa však zdráhali ublížiť matke Alexandra Veľkého. Napokon ju so súhlasom Cassandra ukameňovali rodinní príslušníci jej obetí. Nemilosrdná a krutá Olympias, ktorá celý život šla doslova cez mŕtvolu, aby dosiahla svoje ciele, zomrela vo veku 59 rokov. Dožila sa tak viac ako jej manžel i syn. I keď bola za života

mnohými nenávidená, po jej smrti k nej ľudia často prechovávali úctu ako k matke slávneho Alexandra.

Alexander Velký mal detstvo a mladosť naplnené vojenským životom a vzdelaním. Tieto dva zdanlivé protipóly mali potom naňho vplyv po zvyšok života. Výchovu a vzdelanie si zobrala na starosť jeho matka Olympia. Zabezpečila mu učiteľov jazdy, zápasenia, gramatiky, aritmetiky, rétoriky, hudby a astronómie. Alexander bažil po vzdelaní a rád čítal. Mal viacerých slávnych učiteľov tej doby, medzi ktorými nepochybne vynikal Aristoteles. Alexandra vyučoval spolu s ďalšími synmi macedónskych aristokratov od jeho štrnástich rokov. Viedol ich k filozofii, lekárstvu a literatúre. Alexander si vďaka Aristotelovi obľúbil najmä Homéra, ktorého Iliadu vraj nosil neustále so sebou. Aristoteles v Alexandrovi vzbudil záujem o vedu, umenie a všeobecne o poznávanie sveta okolo seba. To mimoriadne ovplyvnilo Alexandra v ďalšom živote. Aj vďaka Aristotelovi nebol len dobyvateľom, po ktorom ostáva spúšť, ale tiež osvieteným vládcom, ktorý prijíma cudzie hodnoty a odovzdáva vlastné. V mladosti hovoril Alexander o Aristotelovi ako o svojom druhom otcovi. Po tom, ako začal byť Alexander dobyvateľom, ich vzťah ochladol, aj naďalej sa však vzájomne rešpektovali. Vďaka matke sa stal zasa Alexander hlboko nábožensky založeným človekom, čo ho ovplyvňovalo aj v ďalšom živote.

Od útleho detstva nebol Alexander vedený iba k vzdelaniu, ale aj k vojenskej zručnosti a politike. K tomu ho zasa viedol otec Filip II. Už v mladom veku bojoval syn po boku otca a priúčal sa tak vojenstvu. Prvá veľká skúška pre Alexandra nastala už v jeho šestnástich rokoch. Otec, ktorý v ňom od počiatku videl schopného vládcu, mu vtedy zveril vládu v Macedónii v čase svojej neprí-

tomnosti. Práve vtedy vypuklo povstanie tráckych kmeňov, ktoré Alexander potlačil. Ako dôkaz svojho víťazstva najdôležitejšiu obec Trákov premenoval na Alexandropolis. Prvé veľké víťazstvo po boku otca zažil onedlho pri meste Istros, kde porazili Skýtov. Pri otcovi bol aj vtedy, keď obliehal Byzantion. Ich najväčšie víťazstvo sa však zrodilo pri Chaironei. Po tomto úspechu Filip prestal mať akékoľvek pochybnosti o synových schopnostiach. Alexander sa už od skorej mladosti prejavoval tiež ako nadaný diplomat, čo sa ukázalo napríklad vtedy, keď do Pelly prišli v čase otcovej neprítomnosti perzskí vyslanci.

V detstve a mladosti boli pre Alexandra najväčšou radosťou zvieratá, najmä psy a kone. Legendárnym sa stalo skrotenie jeho koňa Bukefala. Tohto nespútaného čierneho žrebca nevedel nikto skrotiť, no Alexander sa na to podujal. Na počudovanie všetkých sa mu to aj podarilo a Bukefalos sa mu potom stal verným spoločníkom na jeho výpravách.

Alexander svoju matku miloval a ona milovala jeho. S otcom však mal pomerne komplikovaný vzťah. Bol spôsobený najmä otcovými manželstvami a mimomanželskými pomermi, ktoré boli Alexandrovi proti srsti. Súviselo to s ustavičnými Alexandrovými obavami o následníctvo. K najväčšiemu konfliktu medzi otcom a synom došlo po sobáši Filipa s Eurydikou Kleopatrou. Strýko nevesty vtedy zaželel novomanželom splodenie legitímneho nasledovníka. Narážal tým na epirský pôvod Alexandrovej matky. Alexandra to tak popudilo, že rečníka napadol. Po hádke s Filipom potom Alexander načas odišiel k strýkovi do Epiru. Alexander sa však čoskoro otcovi ospravedlnil a vrátil sa späť. Vzťah s otcom bol tak znova v poriadku.

Po násilnej otcovej smrti prišla pre Alexandra veľká chvíľa. V dvadsiatich rokoch sa stal macedónskym kráľom. Čoskoro

začal naplňovať otcov neuskutočnený sen vyraziť proti Perzskej ríši. V roku 334 prvýkrát vyhral nad perzským kráľom Dareiom II. v bitke pri Tróji. Následne v meste Gordion preťal slávny gordický uzol. V roku 333 vyhral nad Peržanmi aj druhýkrát pri meste Issos. Do tretice Dareia porazil v roku 331 pri Gaugamelách. Neskôr Dareia zavraždili vlastní velitelia. Po gaugamelskom víťazstve sa Alexandrovi otvorila celá Perzská ríša. Obsadil Egypt, kde založil mesto Alexandria, dobyl Persepolis a vtiahol do Babylonu. Pokračoval ďalej na východ, kde dobýjal územia dnešných stredoázijských republík. Trúfal si aj na Indiu, ale tam narazil na odpor, a preto sa vybral späť na západ.

Alexander Veľký bol mimoriadne charizmatický muž, ktorý dokázal strhnúť vojakov na svoju stranu. Bol vzdelaný a inteligentný. Z pohľadu vojenstva bol geniálnym taktikom. Zároveň bol krutým a nemilosrdným dobyvateľom. Mal výbušnú a prchkú povahu a často sa nechával ovládnuť svojím hnevom. V záchvate hnevu napríklad prebodol svojho verného priateľa, ktorý mu v bitke zachránil život. Iba rýchly zásah veliteľov zabránil Alexandrovi spáchať samovraždu pod ťarchou neznesiteľných výčitiek svedomia po tomto čine. Ku koncu života bol chorobne paranoidný, prepadal alkoholu a bol nevyspytateľne agresívny. Pod vplyvom matky dával vždy veľký význam nadprirodzeným silám. Napríklad vojenskú výpravu proti Perzii nezačal, kým delfská veštiareň nepotvrdila, že vpád na územie Peržanov bude úspešný. Ku koncu života sa začal považovať za boha a božské pocty vyžadoval aj od svojich druhov. Alexandrovi vojaci mali svojho kráľa vždy veľmi radi, ale s takým niečím sa nevedeli stotožniť.

Predmetom mnohých diskusií bola oddávna jeho údajná homosexualita. Je veľmi pravdepodobné, že udržoval aj takéto vzťahy. Mal však aj manželku Roxanu, ktorá mu porodila syna,